

До Шевченка

Михайло Старицький

Читаю знов тяжкі глаголи,
Ридання, мучення співця;
Такої муки ще ніколи
Не спочував на серці я!

Ти вік страждав, гірку пив чашу,
Та хоч з надією умер
На слухний час, на волю нашу!..
А от устав би ти тепер
Та подивився на ту волю,
Які ми стали козаки!
Либонь, з невтерпного болю
Твої б розпалися й кістки!
Усюди здирство, плач і стогін,
Одні жиріють лиш жида,
Опріч панів, тепер з нас кожен
Досхочу вточує руди.
Працєю на всіх, роби до поту,
Не розгинаючи спини,
Бо все запродане деспоту,
Все в пана, жида й старшини.
Плати за все: за суд неправий,
За зроблений на тебе ж бич,
За військо те, що в час кривавий
Зідре три шкури з твоїх пліч,
За шмат землі ще предківської,
За хату вбогую твою,
За сіль, за чарку ту гіркої,
За жінку та дрібну сім'ю,
За те, що молишся, за бога,
За душу грішну заплати,
А як дійде кінця дорога,
Без плати й в землю не лягти!
Хирій, здихай в хліві, в полові,
Поки зрабують і той гній....
Навіть на рідній своїй мові
Сказати слова не посмій!

Забудь її, і пісню тую,
Що мати скорбная вела,
Щоби на спогадку лихую
Вона тебе не навела!
Забудь і ймення України,
Зречись дідів своїх, батьків,
Всієї кривної родини,
Пошийся в шкуру ворогів,
Начни душити свого ж брата
Тоді ще, може, як-не-як
Від трапези лихого ката
Й тобі дістанеться кістяк!..

Не то – штемпований і голий
Блукай, поки зійде зоря...
Так отакої, батьку, волі
Ми дочекали від царя!